

illust : KAMUI710 story : ฉวีเพ็ญดา

จังหวะ สร้างรัก

คำขวัญศิลป์
Producer

Chapter 1

เสียงดนตรีจังหวะลูกทุ่งสามช่าดังกระหึ่มไปทั่ววัด แดน-
เซอร์สาวสวยในชุดชนนกระดับเพชรละลานตากว่าสามสิบชีวิตเปิด
ตัวออกมาอย่างอลังการ เสียงเชียร์หน้าเวทีงานวัดดังเกรียวกราว
จากนั้นจอแอลอีดีกลางเวทีก็แยกออกจากกันไปทางซ้ายและขวา
เปิดตัวนักร้องสาวสวยเสียงหวานหยดออกมาให้หัวสวัสดีอย่าง
ชดช้อย

“ลั่นจี ศรีสดีไล ย้ายค่ายย้ายใจ ย้ายไอจี ตึกตอกหมดแล้วเด้อ
พี่น้อง คัดขอดลั่นจีก็อย่าลืมกดติดตามช่องใหม่ด้วยนะจ๊ะ คีนี
ม่วนๆ จอยๆ กันยาวๆ ไปเด้อจ้า~”

จบคำอัน แม่ยกฟอยกหน้าเวทีก็พร้อมใจกันลุกขึ้นวาด
ลวดลายแข่งกับแดนเซอร์จนลานวัดแทบสะท้อน

‘คำนิง รัตนศิลป์’ ชายวัยกลางคนหน้าตาใจดีมองภาพเวทีที่
มีแสงไฟวูบวามันนั้นแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ วันก่อนนักร้องสาวบน
เวทียังเป็นแม่เหล็กดึงดูดแขกของค่ายรัตนศิลป์อยู่เลย ผ่านไปสอง

ลปดาห์ขึ้นเวทีกับค่ายใหม่ไปเสียแล้ว แถมยังชักชวนเหล่าแดนเซอร์
ฝีมือดีที่เคยร่วมงานกับรตศิลป์ไปด้วย

เจ้าของค่ายเพลงลูกทุ่งขนาดเล็กที่สถานการณ์การจ้างงาน
กำลังซบเซาเพียงแค่แวะมาดูนักร้องที่ปลุกปั้นกันมาตั้งแต่พ่อแม่เอา
มาฝากไว้ตอนอายุน้อย เขาไม่เคยนึกโทษสิ่งที่ย้ายค่ายอย่าง
กะทันหัน เพียงกังวลว่าเด็กสาวที่ตัวเองเอ็นดูเหมือนลูกเหมือน
หลานจะอยู่ดีมีสุขเหมือนตอนอยู่ที่ค่ายเก่าหรือไม่

แต่ดูจากโชว์ที่อลังการ จัดเต็มทั้งแสงเสียงแดนเซอร์แล้วคง
ไม่มีอะไรให้ต้องเป็นกังวล อีกฝ่ายคงกลายเป็นลูกรักของค่ายใหม่ไป
แล้วละ

ที่น่ากังวลมากกว่าคือรตศิลป์จะเอาใครขึ้นโชว์ในงานวัด
ประจำอำเภออัมพวา เพราะรับเงินเจ้าภาพมาแล้ว

“ไม่เป็นไรค่ายเรายังมี...คลใจ...อีกคน” คำนี้ให้กำลังใจ
ตัวเองก่อนหันหลังกลับ แล้วเดินเร็ว ๆ กลับไปยังลานจอดรถ

ริมทำน้ำของคลองสายเล็ก ๆ ที่แยกมาจากแม่น้ำแม่กลอง
คือนี่เป็นเดือนแรมทั่วบริเวณเลยมืดสลัว โชคดีที่มีแสงสีเหลืองนวล
จากบ้านเรือนไทยริมน้ำที่พอจะทำให้คนที่นั่งห้อยขาอยู่ปลายท่า
ไม่รู้สึกกลัวจนเกินไปนัก

ข้างกายเล็กมีหมาสีดำสนิทตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่คล้ายจะ
ช่วยระวังภัย และพอ ‘โอเลี้ยง’ ยกหัวขึ้นพร้อมกระดิกหาง ‘**คลใจ**
รตศิลป์’ ก็รู้ว่าคนที่นัดไว้มาถึงแล้ว

ผู้ชายร่างสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรมาพร้อมผมยาวสีดำ
ขลับที่มัดรวบไว้อย่างเรียบร้อย มาดศิลปินฉายชัดจากการแต่งตัวที่
สวมเสื้อยืดสกรีนลายวงดนตรียุโรปชื่อดัง ทับด้วยเสื้อเชิ้ตยีนอีกตัว

“ขอโทษที่ให้รอนานนะครับ เลิกสอนแล้วพี่ก็รีบตรงกลับมาเลย แต่รตติมาก”

“ไม่เป็นไรครับพี่กี”

นักร้องหนุ่มเสียงหวาน หน้าตาน่าเอ็นดูเหมือนตุ๊กตาแก้วเอ๋ย พร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ประดับริมฝีปากอím มันเป็นภาพที่ทำให้ ‘**กวีรังสรรค์ไพเราะ**’ โพรดิิวเซอร์และนักแต่งเพลงของค่ายรัตนศิลป์รู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้มอง

“แล้วคืนนี้นึกยังงัยชวนพี่มาที่ท่าหน้า อยากรดดูดาวหรืออยากรดดูหิ่งห้อย พี่จะพาไปเร็วพาไปดู”

คนถูกถามส่ายหน้าจนผมปลิว กลิ่นหอมของดอกแก้วโชยมาจากเรือนผมนุ่มๆ คงเพราะเอาดอกไม้สีขาวนั้นไปวางไว้บนหมอนกระมัง

เพียงแค่นั่งใกล้ๆ กวีก็ตกหลุมรักดลใจช้าแล้วช้าเล่า

“ดลใจมีเรื่องสำคัญจะคุยกับพี่ แต่สัญญาก่อนนะครับว่าจะไม่โกรธดลใจ”

มือเล็กยื่นนิ้วก้อยมาให้กวีเกี่ยว ซึ่งชายหนุ่มก็ยอมทำตามแต่โดยดี

“พี่เคยโกรธหนูหรือครับ โดดซ้อมพี่ยังไม่โกรธเลย”

หากเป็นวันปกติใบหน้าแบบตุ๊กตาเคลือบแก้วคงยิ้มเงินจนมีรอยบุ๋มบนแก้ม แต่คืนนี้มันกลับจืดเจื่อน

ความเจ็บรอยตัวเข้ามาทักกลางระหว่างทั้งคู่อีกครั้ง กวีเริ่มสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ

“มีอะไรหรือเปล่าดลใจ”

นักร้องหนุ่มสุดลมหายใจลึก ก่อนจะมองหน้าคนรักอย่างจริงจัง

“ دلใจจะออกจากค่ายรัตนศิลป์แล้วนะ”

“...” กวีหาเสียงตัวเองไม่เจอ

นักร้องหนุ่มพยักหน้า เสดลตามองโอเลี้ยงที่ยังนอนหมอบอยู่แทนเพราะไม่กล้าสบตาคู่สนทนา

กวีรับรู้ได้ว่าคนรักไม่ได้พูดเล่น เขาสูดลมหายใจลึก เน้นนานกว่าจะสะกดก่อนชมในลำคอได้

“ دلใจจะไปอยู่ที่ไหนเหอครับ”

“ฟ้าครามมิวสิคครับ ค่ายลูกของไกลเด่นสกาย เขากำลังจะปั้นเพลงลูกทุ่งให้ทันสมัยขึ้น จะดีตลาดกลุ่มวัยรุ่นนะครับ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้

“ไปอยู่กับฟ้าครามเหอ คิดดีแล้วมั้ย”

“ครับ...คุณฟ้าครามชวนมาได้สักระยะแล้ว دلใจคิดมาถี่ถ้วนแล้วว่าไปอยู่ที่นั่นน่าจะ...เอ่อ ตรงกับสิ่งที่ตัวเองต้องการมากกว่าอยู่กับรัตนศิลป์”

กวีพยักหน้า อีกฝ่ายพูดถูก เขาหันไปมองตัวบ้านเรือนไทยที่สร้างติดริมน้ำ กับอาคารปูนสภาพเก่าโทรมที่สร้างอยู่ในรั้วเดียวกัน

แค่สถานที่ที่ไม่โก้หรูเท่าตึกสูงใจกลางกรุงเทพฯ แล้ว เงินทุนในการขับเคลื่อนค่ายตอนนี้ก็ได้มาจากการไปกู้ยืมมาประกอบกิจการนักร้อง แดนเซอร์ นักดนตรีประจำก็ออกกันไปหมดค่ายแล้ว เพราะแนวทางการดำเนินธุรกิจและการทำเพลงของค่ายยังเป็นแบบเก่าก้าวไม่ทันยุคสมัยปัจจุบันที่คนฟังเปลี่ยนพฤติกรรมไปแล้ว

ถ้าให้โทษ...ก็คงเป็น ‘คีตา’ ลูกชายคนเดียวของอีกฝ่ายที่ไปร่ำเรียนถึงเมืองนอกเมืองนาแต่ไม่คิดกลับมาช่วยพ่อบริหารค่ายสักที

ในขณะที่ ‘ฟ้าคราม’ เพื่อนร่วมคณะดุริยางคศิลป์สมัย

มหาวิทยาลัยของเขา หลังจากไปสะสมวิชาบริหารที่เมืองนอกมา
ตอนนี้กลับมาดำเนินกิจการของตัวเองแล้ว

และก็เริ่มกว้านซื้อศิลปินจากค่ายเล็ก ๆ ไปปลุกปั้น

“ถ้าพอใจเลือกแล้วว่ามันดีกับตัวหนูมากกว่าก็ไปเถอะครับ”

“ขอบคุณครับพี่กี” ใบหน้ากังวลในตอนแรกดูผ่อนคลายขึ้น
เยอะ ต่างจากหัวใจวิที่เหี่ยวเฉาลงจนไร้มันกระทั่งเรียวแรงจะพุด

“แล้ว دلใจจะไปเมื่อไหร่ละ”

“พຽ່ນนี้เข้าครับ ดลใจจะลาลุงคำนึงกับป้าเพชรแล้วก็ไปเลย
คุณฟ้าจะมารับตอนเก้าโมง”

“ฟ้าครามมารับเองเลยเหอ”

“ครับ...” ดลใจก้มหน้าลงอีกครั้ง กำมือแน่นเพื่อข่มความกลัว
แล้วค่อยเงยหน้าขึ้นมาเผชิญกับคนข้าง ๆ อีกครั้ง มือเล็กเอื้อมไป
ประคองมือใหญ่ไว้ แล้วบิบบา ๆ

“พี่กีครับ ขอขอบคุณสำหรับช่วงที่ผ่านมานะครับ พี่เป็นทั้งครู
ทั้งโปรดิวเซอร์ที่ทำเพลงดี ๆ ให้ แล้วก็...เป็นคนรักที่น่ารักกับดลใจ
เสมอมา แต่หลังจากนี้...ดลใจคงเดินไปกับพี่ไม่ได้แล้ว”

กีพยักหน้า มาถึงตรงนี้หัวใจเขาสูบโหวงเกินกว่าจะพูดออก
มาเป็นคำได้

“ฟ้าครามใช้มัย...คนที่จะพาหนูไปได้ไกลกว่าพี่”

ดลใจพยักหน้า “ครับ”

“รีบเข้านอนเถอะ ดึกแล้ว โดนน้ำค้างเยอะไปจะไม่สบายนะ”

ทั้งที่อยากกอดลากวีสักครั้งเป็นครั้งสุดท้าย แต่ดลใจคิดว่ามัน
อาจจะใจร้ายเกินไป เขาเลยเลือกที่จะปล่อยมือใหญ่ที่ตัวเองกุมไว้
แล้วยื่นตัวลุกขึ้นจากพื้นไม้ของท่าน้ำ

ดลใจหันไปหาโอเลี้ยง มันยังนอนมองเขาด้วยสายตาขวนเลน

“อย่าชนกับป่าเพชรนะ พัดลใจคงไม่ได้กลับมาเล่นด้วยแล้ว”

หมาน้อยเห่ารับ คงฟังไม่เข้าใจว่านี่คือการสั่งลา

“ดลใจลาก่อนนะครับพี่กวี”

กวีเพียงพยักหน้าเป็นเชิงว่าเขารับรู้ แล้วนั่งฟังเสียงผีเท้าห่างออกไป

โอเลียงลุกขึ้น หมาหนุ่มล้งเลวว่าจะหมอบอยู่กับเจ้านายคนนี้ หรือวิ่งตามไปส่งอีกคนขึ้นห้องดี

“ไปส่งเขาสีโอเลียง คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เจอกันแล้วนะ”
กวีพูดแผ่วเบา ทางดาบสีดำของมันส่ายไปมา ก่อนวิ่งจู่ดตามไปทันที
ดลใจอาศัยอยู่ที่บ้านเรือนไทยของค่ายรัตนศิลป์ อำเภอมะนัง และเช่าหอพักอีกห้องอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยกลางเมือง
กรุงเทพฯ เพื่อจะได้ไม่ต้องเดินทางไกลๆ ดังนั้นการที่ไม่กลับมาอนบ้าน
หลาย ๆ วันจึงไม่ได้เป็นสัญญาณให้กวีรับรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะไป

ใจจะขาด สุดสวาท จากลา ดังธรา ไหลแล้ว ไม่ย้อนคืน
ใจจะขาด ในห้วงฝัน ยังหวานชื่น ยามเมื่อตื่น ทิ้งไว้ เพียงน้ำตา
ใจจะขาด ด้วยแผลรัก ยังสดใหม่ เมื่อดลใจ จากไป ไกลอุรา
ใจขาดแล้ว ใจเจ้าห่าง จนสุดคว่ำ บรรณา ให้รักใหม่ ยั่งยืนยาว

เท้าเรียวสวยเดินเข้าไปในบ้านที่ตัวเองคุ้นเคย แม้ว่าทั้งตัว
และใจจะย้ายออกไปแล้ว แต่ความผูกพันที่เคยอยู่ร่วมกับทุกคนใน
ค่ายตั้งแต่เด็กก็อดทำให้ใจหายไม่ได้

เขารวบเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวไม่ก็อย่างใส่กระเป๋เดินทาง
ใบเล็ก เหลือไปมองกรอบรูปตรงหัวเตียง ก่อนจะนั่งลงบนพูกุ่ม
แล้วหยิบมันมาดู

ดลใจนั่งมองรอยยิ้มบนใบหน้าตัวเอง ในมือข้างหนึ่งถือถ้วย

รางวัลชนะเลิศในงานประกวดร้องเพลงระดับจังหวัด มีอีกข้างชูสองนิ้ว ส่วนคนที่ยืนช้อนอยู่ด้านหลังคือกีตาร์ที่มีรอยยิ้มกว้างและชูนิ้วโป้งยอดเยี่ยมโอบมาตรงหน้าเขา

ฟีกวีเข้ามาอยู่ในค่ายหลังเขาสองสามปี แต่กลับเป็นคนที่ได้ใกล้ชิดกันมากที่สุด เพราะทั้งสองชอบร้องเพลง ทั้งทำเพลงใหม่ให้อัดเสียงด้วยกัน พวกกันไปประกวดตามงานต่างๆ จนเขามีชื่อเสียงขึ้นมาบ้าง

คนหน้าหวานส่ายหน้าไล่ความลึกลับออกไปจากหัว ฟีกวีสอนเขาจนเก่งขึ้นก็จริง แต่คนที่จะทำให้โด่งดังได้ดังใจฝันคือคุณฟ้าครามต่างหาก เมื่อเรียกว่ารูปถ่ายคู่กันลงโดยไม่ได้เก็บลงกระเป๋าก็ไปด้วยตอนนั้นดีใจเป็นเด็กของคุณฟ้าครามแล้ว ก็ไม่ควรจะเก็บอดีตของหัวใจให้เป็นที่ระแคะระคาย

ในโรงละครแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของมหานคร
นิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา เสียงปรบมือดังกระหึ่มให้นักแสดงมิวสิคัลที่กำลังยืนจับมือกันเรียงแถวหน้ากระดาน แล้วโค้งคำนับให้คนดูพร้อมกัน

‘คีตา รัตนศิลป์’ ที่นั่งอยู่โซนตรงกลางก็ปรบมือเสียงดังไม่แพ้ผู้ชมคนอื่นๆ ดวงตาเรียวสวยของเขาเป็นประกายระยิบระยับจ้องไปที่ชุดโทนสีด้าที่ตัวละครเอกสวมใส่ อดภูมิใจไม่ได้ด้วยตัวเองเป็นคนออกแบบชุดนั้น และเย็บเพชรระยิบระยับที่ละเม็ดด้วยตัวเองวันนี้ไม่ใช่เวรเขาที่ต้องอยู่ช่วยนักแสดงเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ด้านหลังเวทีจึงซู้บัตริในราคาที่มีงานมานั่งดูท่ามกลางผู้ชมทั่วไป

โทรศัพท์ที่สอดไว้ในกระเป๋ากางเกงยาวทรงแพ้นั้นสั่นพอให้สะดุ้ง เขาหยิบออกมาดู เบอร์ของแม่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ

ใจหนึ่งคือตาอยากจะดูผลงานตัวเองบนเวทีต่ออีกหน่อย แต่ก็
ไม่กล้าพลาดสายจากบ้านที่เมืองไทย ปกติแม่ไม่โทร. มาหาเขาเวลา
ค่าแบบนี้หรอก เพราะอีกฝั่งโลกมันคือช่วงเช้า

ร่างโปร่งที่มีใบหน้าสะกดตาแบบเอเชียก้าวเดินเร็ว ๆ ออกมา
จากโรงละคร เมื่อหาพื้นที่เงียบ ๆ ได้ มือเรียวก็กดรับสาย

“ฮาย มัมมี!”

[คีตา...ลูก กลับมาบ้านนะ คุณพ่อรอคว่า ตอนนี้อยู่ที่ไหนเลย
คะ]

คนฟังหาเสียงตัวเองไม่เจอ เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตอบแม่ไป
ว่าอย่างไร รู้อีกทีก็พาตัวเองมาถึงสนามบินที่จะพาดนกลับประเทศ
บ้านเกิดแล้ว

Chapter 2

คีตาเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อค้ำนึ่งและแม่เพชรน้ำหนึ่ง

แม้จะเติบโตมาในค่ายเพลงลูกทุ่ง แต่เขาก็ไม่ได้รักชอบหรือนึกอยากช่วยพ่อสานต่อกิจการ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสสอบชิงทุนไปเรียนเมืองนอก เขาก็เลือกไปเรียนแพชชันดีไซน์ที่นิวยอร์ก และอยู่ต่อเพื่อทำงานเป็นฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกายประจำคณะละครเวทีที่นั่น

หลังนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อยและหลับไปบ้างช่วงสั้นๆ ในที่สุดคนที่ไม่ได้กลับบ้านมาหลายปีก็ได้เหยียบแผ่นดินไทยอีกครั้ง

ด้วยความเร่งรีบ คีตาเลยคว้าเสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชุดยัดใส่กระเป๋า ล้อลากใบเล็กใบเดียว จึงไม่ต้องรอกกระเป๋าาน เขาลากมันผ่านเคาน์เตอร์ตรวจคนเข้าเมืองออกมาอย่างรวดเร็ว

แม้ส่งไลน์มาบอกว่า ‘กวี’ จะมารับ ด้วยความสัตย์จริงคีตาไม่มั่นใจเลยว่าเขาจะจำลูกชายเพื่อนพ่อคนนี้ได้ แม้อีกฝ่ายจะเข้ามาทำงานในค่ายหลายปีแล้วในตำแหน่งนักแต่งเพลงและโปรดิวเซอร์ก็ตาม

คนที่ทำงานอยู่ต่างแดนเคยเห็นอีกฝ่ายผ่าน ๆ จากรูปที่แม่ส่งมาในกลุ่มไลน์ครอบครัว กวีเป็นอาร์ทิสต์ที่มีใบหน้าคมเข้ม ตาหวาน แต่ดูไว้หม่นยาวแต่มีต้วมไว้ด้านหลัง ดูแค่ภาพลักษณะภายนอกก็พอมองออกว่าคงจะใช้ชีวิตอย่างไม่สนใจโลกสักเท่าไร ซึ่งก็ตาอดตั้งแง่ไม่ได้ว่าคงจะเป็นประเภทที่นิสัยเข้ากับเขาได้ยาก

คิดเพลิน ๆ ไม่นาน ขาเรียวก็เดินออกมาบริเวณโถงผู้โดยสารขาออก โชคดีที่เขาตาไว้มองเห็นป้ายชื่อตัวเองที่เขียนด้วยลายมือหวัด ๆ มันอยู่ในมือผู้ชายผิวคล้ำแดด ใบหน้าคมเข้มโดดเด่นออกมาจากกลุ่มคนที่ยืนอยู่ด้วยกัน ทว่ากลับบึ้งตึงราวกับถูกบังคับให้มายืนอยู่ตรงนี้ แล้วคนดี ๆ ที่ไหนสวมแว่นกันแดดในอาคารเย็น~

รู้แล้วว่าแม่เพชรบังคับมา แต่ก็ไม่ต้องแสดงออกขนาดนั้นก็ได้ ้วย! คีตาตะโกนด่าในใจ พร้อมกับบังคับกลัมนื้อปากให้ยืมอัดโน้มนิดไปก่อน

“กวี ไซ่เปล่า”

อีกฝ่ายพยักหน้า แล้วขยับปากถามด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตรนัก “จะไปโรงพยาบาลเลยหรือเข้าบ้านก่อน”

เสียงเรียบ ๆ เหมือนเจ้าตัวไม่อยากจะขยับปากนัก แกะจะเก็กเผื่อคนทั้งโลกตั้งแต่แรกเจอไม่ได้...คีตาขมใจไม่ให้วิจารณ์อีกฝ่ายไปมากกว่านี้ก่อนตอบ

“ไปโรงพยาบาลเลยก็ได้ ถ้าให้ตรึงกลับอัมพวา คงไปหาพ่อดีกว่า”

“มาซ้ำไปตั้งหลายปี ซ้ำอีกนิดคงไม่เป็นไรมั้ง”

“ว่าไงนะ”

“เปล่า...”

“แน่จริงก็พูดออกมาให้ได้ยินชัด ๆ สิวะ”

“ผมแค่บอกว่าทำไมคุณเพิ่งคิดจะกลับมาตอนลุงคำนึงประสบอุบัติเหตุ”

คีตาคำหมัด ไ้หมอนี่ตั้งตัวเป็นศัตรูנםเบอร์วันกับเขาแล้ว

“จะกลับตอนไหน แล้วนายยุ่งอะไรด้วยไม่ทราบ”

“ส่งสารลุงคำนึงกับป้าเพชร พวกท่านแก่แล้ว น่าจะมีลูกมาช่วยดูแลค่ายเพลงต่อ”

“ก็ไม่ได้อยากทำ ถ้าพ่อทำไม่ไหวก็ขายๆ กิจการไปเสีย จะลำบากทำไม”

กีวไม่พอใจไม่พูดต่อ เขาเพิ่งรู้ว่าเสียมารยาทกับคีตาไปหลายประโยคแล้ว อาจจะเป็นเพราะการย้ายค่ายของ دلใจ และการประสบอุบัติเหตุของลุงที่เคารพเกิดขึ้นพร้อมกันจนทำให้เขาพาลโทษคนที่ทิ้งค่ายไปใช้ชีวิตสุขสบายที่ต่างแดน

มือใหญ่เอื้อมไปคว้ากระเป๋าเดินทางของคีตามาลากให้ แล้วก็เดินลืวๆ นำไปเลย จนคีตาแทบจะต้องวิ่งตาม เพราะขาอีกฝ่ายยาวอย่างกับอะไรดี แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นคนเตี้ย แต่เมื่อเทียบกับอีกฝ่ายก็ถือว่าขาสั้นกว่าอยู่มากโข

กีวเดินลืวนำไปยังลานจอดรถนอกอาคารสนามบิน ลมร้อนวูบใหญ่ที่พัดปะทะหน้าทำให้คีตาถึงกับชะงัก และรับรู้ได้อย่างแท้จริงว่าตัวเองได้อยู่บนผืนแผ่นดินแม่ ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเขาว่า การกลับมาเมืองไทยครั้งนี้อาจจะต้องอยู่ยาว หรือบางที... อาจจะไม่ได้อีกกลับไปยังเมืองที่เขาหลงรักอีกเลย

อย่าเด็ดขาดนะโชคชะตา...ไม่อยากจับไม้ครีองเพลง~

เมื่อมาถึงโรงพยาบาลและรับรู้อาการของพ่อ คีตาดกใจไม่น้อย อุบัติเหตุรถคว่ำทำให้ท่านมีเลือดคั่งในสมอง แม้ว่าหมอจะ

ทำการระบายเลือดให้แล้ว แต่พ่อก็ยังไม่นอน และไม่มีอะไรรับรองได้
เลยว่าเป็นแล้วจะกลับมาสมบูรณ์เหมือนเดิม

ในความทรงจำตลอดยี่สิบหกปีที่ผ่านมา พ่อเป็นเจ้าของค่าย
เพลง เป็นนักแต่งเพลงที่อารมณ์ดีและกระฉับกระเฉงอยู่เสมอ มัก
จะมีลูกมาเกี่ยวแม่ หยอดแม่ให้อายม้วนตัวน แล้วก็เอาคำเหล่านั้น
ไปเขียนเป็นกลอนให้น้า ๆ ในค่ายใช้เล่นตลกเปิดเวทีก่อนการแสดง
บ้าง หรือไม่ก็แต่งมันเป็นเพลง ใส่ทำนองเสียเลย แล้วให้นักร้องใน
สังกัดเอาไปร้องบนเวที เป็นที่ชื่นชอบของคนในอัมพวาและพื้นที่
ใกล้เคียงยิ่งนัก

พ่อใจดีและไม่เคยห้ามคิดทำตามความฝัน แม้เขาตัดสินใจ
ไปเรียนต่อและใช้ชีวิตในต่างแดน พ่อก็สนับสนุน มาวันนี้ร่างอวบ
ผู้มีรอยยิ้มแต่มีอยู่เสมอกลับนอนไม่ได้สติอยู่บนเตียงพร้อมกับรอย
ฟกช้ำเต็มตัว คิดว่าที่ไม่อยากสานต่อค่ายเพลงลูกทุ่งก็รู้สึกเป็นห่วง
รัตนศิลป์ไม่น้อยเช่นกัน

“กลับมาเหนื่อย ๆ ไปกินอะไรก่อนมั๊ยลูก” เพชรน้ำหนึ่งถาม
ด้วยเสียงอาทรขณะพากันเดินออกมา หลังจากยืนเกาะกระจกส่อง
คนไข้ในห้องไอซียูอยู่นาน

คิตาเพิ่งได้อยู่หนึ่ง ๆ แล้วมองหน้าผู้เป็นแม่อย่างตั้งใจครั้งแรก
หลังจากกลับมาถึงเมืองไทย แม่ที่เคยเป็นนักร้องเบอร์หนึ่งของค่าย
เค้าโครงความสวยยังมีอยู่แต่ก็ดูออกว่าแก่ชราลงไปมาก ดวงตาที่
สวยสมชื่อเพชรน้ำหนึ่งเคลือบไว้ด้วยความเศร้า

“แล้วแมกินอะไรหรือยังครับ”

“เมื่อเช้าพี่กวีเขาซื้อน้ำเต้าหู้กับพวกข้าวไข่เจียวมาให้กินแล้ว
ละ”

“กวีเป็นพี่คิตาหรือครับ” ลูกชายพยายามชวนแม่คุยเรื่องอื่น

เพื่อให้คลายเศร้าบ้าง

“ใช้สิ แก่กว่าเราสองปีนะ”

‘กวี’ เป็นลูกชายคนเดียวของครูเพลงเพื่อนสนิทของคำนึงที่
ร่วมก่อตั้งค่ายมาด้วยกันสมัยยังหนุ่ม เสียายที่พ่อของกวีอายุสั้น
จากไปก่อน จากนั้นชายหนุ่มก็เติบโตมากับหลวงปู่ที่วัด สอบชิงทุน
เข้าเรียนคณะดุริยางคศิลป์ได้ ระหว่างนั้นก็ทำงานแต่งเพลง โปรดิวซ์
เพลงเลี้ยงตัวเองไปด้วย จนมาทำงานกับรัตนศิลป์ และได้เป็น
อาจารย์มหาวิทยาลัย

คีตาเหลือบมองถุงผ้าลายดอกไม้ของแม่ ในกล่องข้าวยังมี
ข้าวสวยเต็มกล่องอยู่เลย

“แม่ไปกินกับคีต้ามัย ไม่ได้กลับกรุงเทพฯ นาน เดี่ยวเพลอไป
ทำอะไรงะอะ อายเขาแย่”

“ไปกับกวีก่อนได้มัยลูก” ไม่พูดเปล่ายังหันไปฝากฝังด้วย “กวี
ป้าวานพาน้องไปกินข้าวหน่อยนะ ป้าอยากอยู่ใกล้ๆ ลูกเขา”

“ครับ” ผู้ชายร่างสูงรับคำ

คนที่เพิ่งมาจากต่างประเทศคิดจะแย่งอะไรก็ไม่ทันแล้ว เลย
จำต้องเดินตามหลังร่างที่ใหญ่โตเหมือนยักษ์ แถมยังปล่อยรังสี
หูดหงิได้เขไปอีกต่างหาก

คีตาตัดสินใจสาวเท้าให้เร็วขึ้นเพื่อไปดักหน้าอีกฝ่าย

“นี่ ถ้าไม่อยากพาไปก็แยกย้ายได้นะ ผมแค่หาซื้ออ่างชวนแม่
ไปกินข้าวนะ ดูกี่ว่าแม่มยังไม่ได้อินข้าวกล่องที่นายซื้อให้เมื่อเช้าว”

“รับปากป้าเพชรไว้แล้วว่าจะพาไป ก็คือพาไป ถ้ารู้สึกเกรงใจ
ก็รีบไปกินแล้วกลับไปช่วยป้าเพชรเฝ้าลุงคำนึง ทำตัวให้มีประโยชน์
บ้าง”

คนตัวเล็กกว่าอ้าปากหวอ กวีไม่ได้รอฟังว่าคีตาจะพูดอะไร

ต่อ เขาเลยได้แต่กำหมัดแล้วสาวเท้าตามลูกเพื่อนพ่อ...ที่ดูไม่น่าจะเป็นเพื่อนเขาได้!

โรงอาหารของโรงพยาบาลชื่อดังคึกคักไปด้วยผู้คน ทั้งญาติคนไข้และบุคลากรทางการแพทย์นั่งกันเต็มเกือบทุกโต๊ะ แต่ กวีก็สายตาไวพอจะเห็นที่นั่งว่างสองที่นั่งมุมหนึ่ง เขาพยักพยเหตุให้ คีตามองตาม

“จะไปนั่งจองตรงนั้นให้”

“ก็ไปสิ” เพราะอีกฝ่ายไม่ค่อยน่ารักกับเขาเท่าไร จิตวิญญาณ คุณหนูผู้ไม่แคร์โลกของเขาจึงถูกชุดชั้นมาใช้แทบจะทันที แต่อีกฝ่าย ก็ดูเหมือนไม่รับรู้ถึงความไม่พอใจ เพราะเดินไปทันทีแบบไม่แยแส

คีตาเห็นสาว ๆ สะกิดกันแล้วเข้าไปที่พ่อหนุ่มตัวสูงคนนั้น สงสัย มองคนแปลกที่ยังไม่ยอมถอดแว่นกันแดด

เฮอะ! คีตาแลบลิ้นไล่หลัง ไปแก้ให้หนักพิราบดูเถอะไป!

กว่าจะเลือกร้านที่อยากกินได้ คีตาก็เสียเวลาเดินวนใน โรงอาหารที่เป็นใต้ถุนอาคารโปร่ง ๆ รับลมธรรมชาติเกือบสามรอบ เขาเดินไปสั่งถ้วยเดียวเรือหมุนน้ำตกลิ้นเล็ก จากนั้นก็เปิดกระเป๋า เตรียมหยิบเงินจ่าย

จิบหาย! มีแต่เงินดอลลาร์ คนที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ ฝากถ้วยเดียวไว้ก่อน แล้ววิ่งสับเท้ามาหยุดหอบอยู่ตรงหน้าพ่อหนุ่ม หน้าตาย

แม้จะกระแนะกระแหนเขาในใจไว้เยอะ แต่ก็ต้องฝืนกลืน ศักดิ์ศรีค้าคองไปก่อน ไม่งั้นอาจจะถูกปาเจ้าของร้านเอากะบวย ฉะหัวเอาได้

“ขอยืมเงินสดหน่อย เดี่ยวเจอเอทีเอ็มแล้วกดคืนให้ ผมมีแต่

เงินดอลลาร์”

คีตาคิดว่าเขาเห็นรอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากอีกฝ่าย แต่เพียงชั่ววินาทีเท่านั้น อีกฝ่ายก็กลับมารักษาสีหน้าแบบคนตึงโปทอกซ์ได้อีกครั้ง

“ก๊ีบาท” ถ้ามเสียงทุ่มตำระหว่างเปิดกระเป๋าเงิน คีตาเสียมารยาทแอบเหลือบมอง อีกฝ่ายก็ดูมีไม่เยอะเท่าไรหรอก

“ร้อยนึงแล้วกัน จ่ายค่าถ้วยเดียวแล้วก็ซื้อน้ำด้วย”

อีกฝ่ายยื่นมาให้สองร้อยบาท “ซื้ออะไรไปฝากป้าเพชรด้วยเลยแล้วกัน แกคงไม่ยอมห่างจากหน้าห้องไอชียู”

คีตาเอ่ยขอบคุณตามมารยาทแล้วรับเงินมา ถึงจะทำหน้าบูดใส่เขาแต่ก็ถือว่าใส่ใจแม่เขามากจริง ๆ

ไม่นานร่างโปร่งก็กลับมาพร้อมชามถ้วยเดียวเรือของตัวเอง และกล่องข้าวราดผัดฟักทองกับไข่พะโล้ของโปรดของแม่

“นี่เงิน เหลือสี่สิบบาท คืนให้ก่อนนะ พอดีลืมถามเลยไม่รู้ว่าจะต้องซื้ออะไรมาเผื่อหรือเปล่า”

“เก็บไว้เถอะ ไม่เป็นไร” พุดจบก็ลุกออกไป

คีตามองตามร่างสูงที่เดินหายไปในฝูงชน และทันได้เห็นด้วยว่ามีสาว ๆ สองสามโต๊ะแอบสะกิดกันให้มองอีกฝ่ายอีกแล้ว

“คนสมัยนี้ชอบคนหน้านิ่งเป็นรูปปั้นหรอ~”

แม้จะหิว แต่คีตาก็มีมารยาทพอที่จะรอให้อีกฝ่ายกลับมา นั่งก่อน จานข้าวมันไก่ของกวีที่วางลงมาบนโต๊ะก็ดูน่ากินไม่น้อย คีตาห่างหายจากอาหารไทยแบบออริจินัลไปนานก็นึกอยากชิม แต่... ไม่ได้สนิทพอที่จะเอ่ยปากขอ

“อยากกิน?” เสียงเรียบ ๆ ที่ดังขึ้นทำเอาคีตาสะดุ้งโหยง

“รู้ได้ไงอะ”

“มองจนน้ำลายจะหยดใส่จานข้าวผมอยู่แล้ว”

คีตายนจุมูก่อนจะรีบปฏิเสธ “ไม่ได้อยากกินสักหน่อย”

“ถ้าจะกินก็รีบตักไปก่อนที่ผมจะลงมือ”

อยากกินก็จริง แต่ไม่อยากติดหนี้บุญคุณอีกฝ่ายมากเกินไป
คีตาเลยส่ายหน้า

“อยู่กรุงเทพฯ อีกหลายวัน ค่อยกินมืออื่นก็ได้”

“หึ...อยู่ให้นานจริง ๆ เอะ” กวีเปรยขึ้นมาเรียบ ๆ แล้วรูด
น้ำจิ้มไก่ลงไปจนจ๋า ทำให้มันดูน่ากินมากกว่าเดิมอีก

คีตาก็ลงมองถ้วยเดียวเรือของตัวเองแล้วเบะปาก ‘แกทำให้
ฉันดูตะกละ!’

กินไปได้หน่อยนึง ความสงสัยบางอย่างก็พุ่งเข้ามาในสมอง

“นี่นายพอรู้มั้ยทำไมพ่อถึงรดคว่ำ มีคู่กรณีหรือเปล่า แม่ไม่ได้
เล่าอะไรเลย”

“ก็ถ้าลูกชายคนเดียวกลับมาช่วยดูแลงาน แกคงไม่เหนื่อยจน
หลับในตอนขับรถกลับจากต่างจังหวัด”

คนฟังรู้สึกร้อนหลังคอด้วยความโกรธ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจ
ด่ากระทบเขา

“ผมถามดี ๆ ไม่ได้ให้มาหาเรื่องกัน”

“ฟังความจริงแล้วรับไม่ได้หรอก”

คีตาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วก็ลงคืบเส้นเข้าปากกระบัง
อาการอยากปะทะ

สองหนุ่มเดินกลับมาที่หน้าห้องไอชียูจากที่ไม่สนิทกันอยู่แล้ว
พอมีประเด็นพูดไม่เข้าหูกันอีกก็เลยเหมือนต่างคนต่างเดินมา
เพชรน้ำหนึ่งยังมีอาการเหม่อลอย จึงไม่ทันได้สังเกตความไม่

ลงรอยของทั้งคู่

“แม่จำ...คือตาซื้อข้าวมาฝาก มีผัดฟักทองของโปรดแม่ด้วย กินเลยนะ”

“แม่อังยังไม่หิวเลยลูก”

“กินเถอะ นะ ๆ คือตาอยากขอชิมด้วย อยากกินอะไรเยอะแยะไปหมดเลย แต่ถ้าซื้อทุกอย่างก็กลัวจะกินไม่หมด”

เพชรน้ำหนึ่งได้ยื่นลูกพุดแบบนั้นก็ไม่ค้านอะไรอีก ปล่อยให้สองมือขาวสาละวณอยู่กับการเตรียมอาหารให้เธอ

ระหว่างรอคือตา อดีตนักร้องลูกทุ่งเพิ่งได้หันมองกวี ชายหนุ่มที่เธอเอ็นดูเหมือนลูกชายอีกคน

“เจ็บตาเหวอกวี ทำไมวันนี้ใส่แว่นกันแดด”

“ครับป้าเพชร ภูมิแพ้ขึ้นตานะ”

“ภูมิแพ้หรือแอบร้องไห้มาทั้งคืนก็ไม่รู้สิป้า สงสัยตาหนูดลใจจะอนเข้าให้อีกแล้วมั้ง”

‘ชาวด์’ นักแสดงตลกของวงเดินเข้ามาทันได้ยับบทสนทนาพอดีเลยแซวเข้าให้

“เจียบไปเลยมึงอะ” กวีขึ้นเสียงดู

“กลัวแล้ว ป้าจำช่วยหนูด้วย พี่กวีจะตีหนู”

“เราก็ตัวเล็กมากมั้งชาวด์ จะจบบหา’ลัยอยู่แล้ว” เพชรน้ำหนึ่งตีต้นแขนเด็กในวงด้วยความเอ็นดู

ชาวด์หนีออกจากบ้าน โดยแอบขึ้นท้ายรถขนเครื่องเสียงของวงมาจากขอนแก่นตั้งแต่ประถม กว่าจจะรู้จักตอนถึงอัมพวาแล้ว

เจ้าตัวอ่อนนอนขออยู่ในวงด้วย เมื่อเรียนเป็นนักร้องไม่รุ่ง แต่มีความกะล่อนอยู่ในตัว พ่อคำนึ่งจึงมอบหน้าที่ให้เป็นตัวตลก คอยสร้างเสียงฮาบนเวที ทั้งก่อนเริ่มแสดงและระหว่างช่วงที่นักร้องและ

แดนเซอร์พักเหนื่อย

และเพราะมาอยู่กับวงตั้งแต่เด็ก อายุน้อยกว่าคีตาเพียงสี่ห้าปี จึงเป็นเพื่อนเล่นกัน

“แล้วนี่ พี่คีตานี่”

“ไซลิ กูเอง ไ้เด็กเปียกโตเร็วจริงว้ย”

“หึหึ! ฮือ กอดที คิดถึง”

ชายหนุ่มผมสั้นเกรียนตัวผอมกะหร่อง แต่งตัวแนวฮิปปอบกระโดดเข้าหาเด็กนักเรียนนอก คีตาจึงวางข้าวแม่ลง แล้วสวมกอดอีกฝ่ายอย่างคิดถึงเช่นกัน

“กลับมาครั้งนี้อยู่นานหน่อยนะพี่...ในวงสถานการณ์ไม่ค่อยดีเลย ลุงกับป้าก็แก่ขึ้นเยอะแล้ว” ชาวด์กระซิบ

“พอจะดูออก” คีตาเองก็รู้ หากพูดดีๆ เหมือนชาวด์ เขาก็รับได้ ไม่ใช่พูดแบบอิตาคนสวมแว่นซีเก็ก ปากนำเอาอย่างมะละกอมานำให้แลบร้อน

ชาวด์ผละออกจากคนที่เป็นทั้งพี่ทั้งเพื่อน แล้วหันกลับมาปะเหลาะเอาใจคนที่เป็นป้าต่อ ยามคีตาไม่อยู่เมืองไทย ทั้งคำนึงและเพชรน้ำหนึ่งก็ได้ชาวด์นี้แหละคอยดูแลด้วยแค้น

อีกฝั่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร บนคอนโดมิเนียมนคริรม
แม่น้ำเจ้าพระยา

ชายหนุ่มหน้าตาจิ้มลิ้ม ดวงตาหวานฉ่ำ ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีแดงเลือดนกของตัวเองออกอีกหนึ่งเม็ดทันทีที่ได้ยินเสียงเคาะประตู แล้วแหวกسابเสื้อออกให้พอเห็นเนินไหปลาร้าขาวผ่องก่อนจะรีบเดินไปเปิดประตูต้อนรับ

ผู้ชายสวมชุดสูทแพ้นันดูภูมิฐานที่เดินเข้ามามีใบหน้าหล่อ

เหล่า ทว่าอวี่วระที่เด่นที่สุดกลับเป็นดวงตาวารีที่เคลือบแวว
เจ้าเล่ห์แสนกลอยู่ภายใน มันเป็นดวงตาคู่เดียวกันกับที่เชิญชวนให้
หนุ่มน้อยและสาวสวยหลายคนยอมมานอนทอดกายอยู่ใต้ร่างของ
...‘ฟ้าคราม เทียนเจริญศิลป์’

“คุณฟ้าเหนื่อยมั๊ยครับวันนี้” เอ่ยทักเสียงใส พร้อมกระโดด
เกาะแขนด้วยจิตน่าเอ็นดู

“เตรียมน้ำอุ่นไว้หรือเปล่า... دلใจ”

“ครับ คุณฟ้าจะแช่น้ำเลยมั๊ย เดี่ยว دلใจนวดหลังให้”

“ดี...” พุดจบก็ใช้ปลายนิ้วชี้แสวงسابเสื่อที่แบะออกกว้าง
ให้กว้างขึ้นไปอีก ก่อนจะก้มลงไปดูตื้นเerieวเบา ๆ จนขึ้นรอย

“คะ...คุณฟ้า”

“ทำไมวันนี้ตัวหอมจัง”

“ก็รู้ว่าคุณฟ้าจะมา... دلใจเลยทำตัวหอม ๆ รอไงครับ”

“ไหนแก้มหอมมั๊ย”

ฟ้าครามใช้ปลายจมูกไล้แก้มกลมของอีกฝ่ายอย่างหยอกเย้า

“จ๊ากจ๊ครับ”

ลูกชายเจ้าของค่ายเพลงใหญ่อันดับหนึ่งของเมืองไทยหัวเราะ
ในลำคออย่างชอบใจ แล้วผละโบหน้าออกมา

“เตรียมถุงยางเข้าไปในห้องน้ำด้วยนะ ในอ่างก็สนุกดี”

“ได้ครับ!”

Chapter 3

กระจกห้องน้ำสะท้อนภาพใบหน้านาร์กราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบที่บัดนี้เคลือบรอยทรमानปนสุขสม จนคนที่ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังหยุดมองไม่ได้ ตาเขามองใบหน้าของดลใจ แต่สะโพกเบื้องล่างก็กระแทกเข้าออกไม่ได้ผ่อนแรงเลยสักนิด

“ดีมั๊ยคะ”

“อ้อ ดลใจจะเสร็จแล้วคุณฟ้า”

“ตอนอยู่กับกวี มันให้เธอเสร็จเร็วขนาดนี้เลยหรอ”

ชื่อของแฟนเก่าทำให้สีหน้าของดลใจเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“ดลใจบอกหลายครั้งแล้วไงครับว่ายังไม่เคยมีอะไรกับพี่กวี”

“คนหัวโบราณแบบมันคงถนอมเธอเต็มที่ กะจะเก็บไว้กินวันผูกข้อไม้ข่มมือแต่งงานสิท่า”

ดลใจหลับตา เขาไม่อยากจะรับรู้อะไรไปมากกว่านี้ ทั้งที่เมื่อสักครู่กำลังใกล้จะถึงจุดปลดปล่อยแล้วก็เถอะ เมื่อฟังเรื่องที่มีผลกระทบต่อจิตใจ ร่างกายเขาพลันเหมือนจะหยุดชะงัก

“ไ้...ไ้ยีนซื่อแพนเก้แค้นนี้ถึงกับหมดอารมณ์เลยเหวอ”

ริมฝีปากบวมแดงเม้มแน่นเพราะไม่รู้ว่าจะตอบอะไรดี

“กิดี...เวลาสนุกของฉัันจะได้เพิ่มขึ้นอีกหน่อย”

ฟ้าครามถอนตัวตนออกมา อุ่มอีกฝ่ายขึ้นพาดบ่า แล้วพาไป
โยนลงบนเตียง

“ขึ้นให้หน่อย...จนกว่าฉัันจะเสร็จ”

“ครับ”

ร่างโปร่งปลุกปลอบจิตใจตัวเองขึ้นมาใหม่ วาดขาขึ้นคร่อม
อีกฝ่ายอย่างที่เคยจดจำมาจากหนังผู้ใหญ่

ฟ้าครามใช้สายตาเจ้าเล่ห์ของตนมองกวาดตั้งแต่ใบหน้าเรื้อย
ไปจนทั่วทุกส่วนที่ขาวจัดของอีกฝ่าย กลีบกุหลาบสีแดงกำมะหยี่
กลีบหนึ่งติดอยู่บนไหล่มน มันคงติดมาจากตอนแช่น้ำในอ่าง ยิ่งช่วย
ขับให้ดลใจน้ามองขึ้นไปอีก

ชายหนุ่มที่เคยใช้แขนรองใต้ศีรษะก่อนจะพึงหมอนอีกทีสละ
มือข้างหนึ่งยื่นออกมาหยิบกลีบกุหลาบออกจากหัวไหล่มนสวย จาก
นั้นลากกลีบบางผ่านผิวขาว ๆ ตรงหน้าอก

ความช้านเสียวผุดขึ้นเป็นเงาตามสัมผัสที่กลีบกุหลาบบาง ๆ
ปิดผ่านผิวเนื้อ ก่อนที่ฟ้าครามจะหยุดตรงยอดดอกแล้วปิดผ่านเบา ๆ

“อ๊ะ คุณฟ้า”

ฟ้าครามไม่ได้หยุดแค่นั้น เขาใช้ปลายนิ้วโป้งบิดบี้นกลีบ
กุหลาบละละทะ ทั้งรอยแดงสวยแต่มีไว้บนยอดดอกของดลใจ แล้วยก
ตัวเองขึ้นมา ใช้ปากครอบประทับที่จุดอ่อนไหวนั้นทันที ดูดชิมมัน
อย่างตะกละตะกลาม

ดลใจแทบรับมือฟ้าครามไม่ทัน ต้องยกมือคล้องคออีกฝ่ายไว้
กันหางยหลัง

แต่ไม่ทันไรร่างกายตัวเองก็ลอยหรืออีกรอบ เมื่อถูกฟ้าคราม
จับให้นอนคว่ำ แล้วรั้งสะโพกให้ยกสูง

“ฉันจะเอาเธอให้ลิ้มไอ้กวีไปเลย ลิ้มมันไปให้หมด แม้แต่เศษ
เสี้ยวเดียวก็ห้ามจำ!”

ดลใจรู้สึกตัวขึ้นมาบนเตียงกว้างช่วงสายๆ เขาเมื่อยขบ
ไปทั้งตัว แต่ผิวหนังก็สะอาดสะอ้านดี จำได้ว่าหลังฟ้าครามเสร็จสม
ครั้งสุดท้ายก็อุ้มเขาไปล้างตัวในห้องน้ำ ก่อนจะจับห่อด้วยผ้าเช็ดตัว
แล้วพากลับมาที่เตียง

เขาไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายค้างที่นี้หรือกลับไปตั้งแต่เมื่อคืน เพราะ
ภาพตัดไปเลยหลังจากได้สัมผัสความนุ่มของผ้านวม

“ที่บ้านจะเป็นยังไงบ้างนะ” ดลใจเรียกค่ายรัตนศิลป์ว่าบ้าน
เพราะผูกพันกับทุกคนในค่ายเหมือนครอบครัว

มือเรียวยาวโอบรัดที่ขึ้นมาดู โฉนกลุ่มุ่เล่นของค่ายยังอยู่
และได้รู้ว่าค่านึงยังไม่พ้นทั้งที่การผ่าตัดเมื่อสามวันก่อนราบรื่นดี

วันที่เขาขนของออกมาจากค่าย ก็ไม่ได้ไหว้ลาตามที่ตั้งใจไว้
เพราะอีกฝ่ายประสบอุบัติเหตุตนเอง

ดลใจรู้สึกอยากไปเยี่ยมลุงที่เคารพเหลือเกิน ถึงแม้คนป่วย
จะยังไม่รับรู้ แต่ก็อยากไปให้กำลังใจคนเฝ้าสักหน่อย ป่านนี้ป่าเพชร
คงยังขวัญเสียไม่หาย

เสียงเปิดประตูห้องน้ำทำให้ดลใจต้องรีบกดล็อกหน้าจอแล้ว
คว้าโทรศัพท์ลง ทว่าฟ้าครามตาไวยิ่งกว่าเหยี่ยว

“มีอะไรหรือเปล่าดลใจ” เสียงของอีกฝ่ายดังมาก่อนตัว แล้ว
เมื่อร่างสูงใหญ่มาประชิดข้างเตียง คางของดลใจก็ถูกเขยขึ้นให้สบตา
กันอย่าง...ข่มขู่

“พูดความจริงกับฉัน” ฟ้าครามย้าซ่า ๆ

“เอ่อ...ลุงคำนี้รบกวนครับ ตั้งแต่คืนก่อนที่คุณฟ้าจะไปปรับ
ดอกไม้ ที่ดอกไม้เคยบอกว่ายังไม่ได้ลาลุง”

“อือฮิ แล้วไงต่อ”

“ในไลน์กลุ่มพี ๆ ที่ค่ายบอกว่าลุงยังไม่ฟื้น ดอกใจเป็นห่วงป้า
เพชร เลย...อยากไปหาแกสักหน่อยครับ”

กว่าจะพูดจบได้ดอกไม้รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นระทึกโครมครามของ
ตัวเอง

“ในกลุ่มมีไอคิวด้วยหรือเปล่า”

ดอกไม้ตั้งใจจะส่ายหน้า แต่น้ำหนักมือของฟ้าครามที่บีบอยู่
ตรงปลายคางทำให้เขาต้องเปลี่ยนคำตอบ

“มะ...มีครับ”

“ออกจากกลุ่ม แล้วบล็อกคอนแทกต์ค่ายเก่าให้หมด ไม่งั้น
จะถือว่าผิดกฎหมายของค่ายฟ้าครามมิวสิค”

“ครับ...” ดอกใจหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความบอก
ลาไปในทุกกลุ่มของค่ายรัตนศิลป์ ก่อนจะกดออกจากกลุ่มแล้ว
บล็อกทุกคนตามที่ฟ้าครามออกคำสั่ง

เขาคงไม่ได้ไปหาป้าเพชรแล้วละ

นัยน์ตาเหมือนลูกกวาดตัวน้อยเศร้าลงจนฟ้าครามสังเกตเห็น
ทว่าชายหนุ่มคิดว่ามัน...น่ามอง

“จะไปโรงพยาบาลก็ไมง”

“ดอกไม้ ปะ...ไปได้เหอครับ”

“ฉันก็ไม่ได้จะกักขังหนองเหนียวเธอนี่”

ดอกไม้ยิ้มกว้าง เตรียมกอดแขนอ่อนเหมือนยามที่เขาต้องการ
เอาใจหรือขอบคุณอีกฝ่าย

“แต่...ฉันจะพาไปเอง ไปประกาศให้คนในค่ายเก่าของเธอรู้
หน่อยแล้วกันว่าอยู่กับค่ายที่มีอนาคตมันเป็นยังไง”

ที่โรงพยาบาล เสียงพูดคุยเล่นมุกสลับกับร้องเพลงของ
คนในค่ายเพลงที่มีทั้งตัวตลกและนักร้องเสียงหวานขลุ่ยใจชาวสูง
วัยมารวมตัวกันเรียกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มจากบรรดาคนไข้ ญาติ
คนไข้ รวมทั้งบุคลากรของโรงพยาบาลได้อย่างต่อเนื่อง สมกับความ
ตั้งใจที่ต้องการมาสร้างสีสันและผ่อนคลายความเครียด

คีตาเองก็สวมบทนักร้องคู่กับเพชรน้ำหนึ่งที่ไม่ได้ขึ้นเวทีนาน
แล้ว ทั้งวัยที่ร่วงโรย บางครั้งทำท่าจะร้องไม่จบเพลงเอา

ลูกชายคนเดียวของค่ายรัตนศิลป์ไม่เคยนึกอยากกลับมาสาน
ต่อค่ายเพลงลูกทุ่งของครอบครัว แต่กลับได้ดีเอ็นเอเสียงบาดหัวใจ
จากคนเป็นแม่ไปเต็ม ๆ ขนาดกี...ที่เพิ่งเดินเข้ามาไม่ถึง

เขาไม่ยักรู้ว่าเด็กหลงแสงสีเมืองนอกเมืองนาจนทั้งบ้านไป
หลายปีจะมีเนื้อเสียงที่เสนาะใจขนาดนี้

หากบอกว่าคลไคลเสียงหวานซึ้ง คีตาก็เป็นเสียงระงังแก้วที่
พัดเอาความหมองเศร้าออกจากใจคนฟังได้ดีนัก โพรดิเวเซอร์มาด
เซอร์ยีนนี่ฟัง

*เป่ามนตร์อย่างไรให้ใจระทวย ดลใจคนสวຍให้คืนสู่อกพี่
นั่งทอดหมา น้ำตา รินไหลปรี่ ใจภักดี ไม่ลึกที ไม่ลืมเธอ*

กีวี่จะงักอีกรอบเมื่อได้ยินเนื้อเพลงท่อนล่าสุดที่คีตาเลือกมา
ร้อง เหมือนไอ้เด็กหน้าขาวนั่นล้วงหัวใจเขาออกมาบิบอย่างไรอย่าง
นั้น

มันเป็นเพลงเก่าแก่ของค่ายรัตนศิลป์ที่ค่านึงแต่งไว้นั้นแหละ แล้วใส่ทำนองสามช่าเข้าชั้น เอาไว้ร้องเฝ้าหยอกพวกคนนอกหักทั้งหลาย กวีไม่คิดว่าจะเป็นตัวเขาเองที่โดนหยอกเข้าให้แล้ววันนี้ แถมยังนั่งกอดโอเลี้ยง ปรับทุกข์กับมันก่อนออกจากบ้านด้วย

“กวีมาพอดี!” เพชรน้ำหนึ่งหันมาเห็นชายหนุ่มจึงเรียกด้วยน้ำเสียงดีใจ เขาจึงจำต้องเดินเข้าไปในวงล้อมที่เป็นเสมือนเวทีย่อม ๆ ตรงบริเวณที่ทางโรงพยาบาลจัดไว้ให้หลังจากทำเรื่องขออนุญาตไป

“มาร้องเพลงกับคิตาแทนป้าหน่อย พวกป้า ๆ น้ำ ๆ เขาอยากฟังอีก ป้าไม่ไหวแล้ว แก่แล้วคอแห้งไวเหลือเกิน”

คิตาทำหน้าเมื่อยล้าหลังแม่ แค่เห็นหน้าหนึ่ง ๆ ของลูกเพื่อนพ่อ เส้นเสียงเขาก็พานจะตีบแล้ว เสียดายที่วันนี้ไม่สวมแว่นตาดำมาด้วย ไม่งั้นจะได้เปิดหมวกเรียไรเงินเสียเลย

ไม่ทันที่สองหนุ่มจะได้ประจันหน้าร่วมขับขานเพลงบทใหม่ ชาวดีก็ส่งเสียงไวววายชัดขึ้นมาเสียก่อน

“นั่นมันตาหนู دلใจนี่!”

ลูกชายคนเดียวของเพชรน้ำหนึ่งได้โอกาสหลบจากออกจากวงล้อมมารอดูสถานการณ์เจียบ ๆ สัญชาติญาณบอกว่ากำลังจะมีเรื่องแน่ เพราะเพิ่งได้ยินชาวดับนอนอยู่เมื่อชั่วโมงก่อนว่าจู่ ๆ นักร้องคนสุดท้ายของค่ายก็ออกจากการเป็นสมาชิกทุกกลุ่มสนทนาในไลน์

เป็นलगสังหรณ์...ย้ายค่ายแน่นอน ไม่ต้องสืบ~

“ دلใจ...” กวีเอ่ยเสียงเบาหวิวเหมือนพึมพำกับตัวเองมากกว่า เมื่อเห็นคนคุ้นตาที่วันนี้ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง จากที่เคยสวมเสื้อยัดกับกางเกงขาสั้นดูเป็นคนธรรมดาทั่วไป แต่วันนี้กลับแต่งตัวเก๋หรูราวนายแบบบนหน้าปกนิตยสาร ผู้ชายหน้าตาเจ้าเล่ห์

ที่มาด้วยกันโอบเอวอีกฝ่ายด้วยท่วงท่าชวนน่าหมั่นไส้

ฟ้าคราม! เพื่อนสมัยเรียนที่เห็นเขาเป็นศัตรูมาโดยตลอด และไม่ต้องสืบก็รู้ได้ว่า การที่อีกฝ่ายดึงดูดใจไปจากรัตนศิลป์นั้นจงใจหาเรื่องเขาชัด ๆ

เจ้าของค่ายเพลงลูกทุ่งคนใหม่เดินมาหยุดตรงหน้าโพรวิด-เซอร์ค่ายเพลงตลก

“สวัสดิ์ กวี” ดวงตาวาวรีกวาดมองสมาชิกค่ายรัตนศิลป์ด้วยแววเหยียด

“ฮิ เกียรตินิยมก็ไม่ได้ช่วยให้มึงไปไกลเกินอัมพวานะ ค่ายมึงก็ขึ้นได้แค่เวทีวัดไผ่มียะละ วันนี้ขยับมาขึ้นเวทีโรงพยาบาลด้วยแล้ว มีพัฒนาการดีนี่”

“ไม่ใช่ธุระอะไรของมึง ฟ้าคราม”

ชายหนุ่มมานักธุรกิจยิ้มมุมปาก “ก็จริง เวลาดูแลค่ายเพลง พันล้านของกูมันสำคัญเกินกว่าจะเจียดสองสามนาทียที่มีค่ามาเพื่อสนทนากับมึงด้วยซ้ำ”

“ดลใจ แกพาไอ้หนุ่มหน้าเหม็นนี้มาจากไหน ทำไมปล่อยให้มันพาล่ำด่าค่ายเราปาว ๆ แบบนี้” ชาวดักแกนเสื้อตัวโคร่งของตัวเองอย่างไม่พอใจ

ทว่าเพชรน้ำหนึ่งรั้งข้อมือไว้ เธอผ่านโลกมามากจนรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

“ดลใจแวะมาหาป้าเพชรนะพี่ชาวดัก มาเยี่ยมลุงคำนึงด้วย ส่วนคุณคนนีพี่ชาวดักขอโทษเขาได้มัย เขาเป็นเจ้าของค่ายใหม่ที่ดลใจย้ายไปอยู่ด้วยนะ”

“ย้ายค่าย วอตตต!” ชาวดักขึ้นเสียงสูง หน้าตาเหี้ยเก

“ใช่แล้วชาวดัก ดลใจออกจากค่ายเราแล้ว” กวีหันไปบอกรุ่น

น้องตัวเอง

“ دلใจขออนุญาตนะครับ ป้าเพชร ส่วนค่าปรับที่อยู่ไม่ครบ สัญญา ค่ายใหม่ก็จะจ่ายให้ ถ้าลูกค้าจะปรับ”

เพชรน้ำหนึ่งหยิบยาหอมขึ้นมาดม คีตารีบสืบท้าไปประคองแม่

แม่หญิงวัยกลางคนจะทำใจไว้ล่วงหน้า แต่พอได้ยินจากปากคนที่ตนรักเหมือนลูกอีกคนบอกว่าจะย้ายไปอยู่ที่อื่นก็เหมือนจะทนไม่ไหว

دلใจแหงนหน้ามองคนข้างกายเชิงขออนุญาต เขาอยาก จะเข้าไปคุยกับเพชรน้ำหนึ่ง ซึ่งตอนนี้นั่งอยู่บนม้านั่งหินขัดของโรงพยาบาล

ฟ้าครามคลายมือที่โอบเอวอีกฝ่ายออก คนตัวเล็กจึงเดินค้อมตัวผ่านกวีและชาวดีไปหาคนที่ตนเคารพดูจแม่แท้ ๆ

“ป้าเพชรครับ” دلใจทรุดนั่งพับเพียบลงกับพื้น

เพชรน้ำหนึ่งดึงให้ขึ้นมานั่งเคียงกัน

“ถ้าไปแล้วดีก็ไปเถอะลูก ป้าไม่ว่าอะไร ค่าปรังค่าปรับลุงเขา ก็ไม่เอาหรือลูก دلใจ”

دلใจน้ำตาคลอ “หนูขอกอดป้าได้มั้ย”

เมื่อหญิงวัยกลางคนพยักหน้า คนรุ่นลูกก็โถมตัวเข้ากอด

“ถ้าอยู่แล้วไม่สบายใจเหมือนบ้านเราก็กลับมานะลูก รัตนศิลป์เป็นบ้านของ دلใจเสมอ นะ”

“อีก...ครับ ป้าเพชรก็รักษาสุขภาพด้วย หนูอาจจะไม่ค่อยได้ มาเยี่ยมแล้ว”

“ไปอยู่ค่ายใหม่ ก็ทำตามกฎตามระเบียบเขาเถอะลูก ป้ากับลุงค่อยไปดูคอนเสิร์ตลูกนะ”

“ครับ...ขอบคุณครับป้าเพชร”

“ دلใจ ฉันต้องไปประชุมต่อ” เสียงทุ้มเต็มไปด้วยอำนาจของ
ฟ้าครามดั่งขึ้นจน دلใจในอ้อมกอดเพชรน้ำหนึ่งสะดุ้ง

“ไปเถอะลูก อย่าให้ที่ใหม่เขาโกรธ”

“ครับป้าเพชร”

“ไม่ร้องแล้วลูก โอกาสใหม่และความสำเร็จรออยู่ ยอมรับ
นะคนดีของป้า” หญิงวัยกลางคนใช้ปลายนิ้วโป้งปาดน้ำตาที่รินไหล
อาบแก้มกลม

دلใจปลุกปลอบใจตัวเองแล้วลุกขึ้นยืน ยกมือไหว้เพชร-
น้ำหนึ่งอย่างนอบน้อมอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังกลับ

ช่วงที่เดินผ่านกวี หัวใจที่อยู่ภายในอกยังสั่น

กวีก็เช่นกัน เขาถามเสียงเบาหวิว “แน่ใจแล้วใช่ไหม دلใจ...”

“มึงอย่าคิดรัง دلใจได้เลย มึงไม่มีปัญญาปั้นเขาให้ดังหรือกวี
อย่าขวางอนาคต دلใจเลย” ฟ้าครามกระซอกแซกจน دلใจจนอีกฝ่าย
ถลามาอยู่ฝั่งตน

กวีหรีตามองศัตรูหัวใจ

“หรือที่กูปูต มึงยังคิดเองไม่ได้” เจ้าของค่ายหนุ่มเยาะหยัน

ฟ้าครามพุดถูกทุกประการ มันเป็นเรื่องจริง เพราะตอนนี้ค่าย
รัตนศิลป์ตกอับเกินกว่าจะกู้ยืมเงินมาโปะโมตนักร้องในค่าย จน
หลายคนทยอยออกไป...ไม่สิ คนสุดท้ายก็ออกไปแล้ว

“พี่กวี دلใจไปก่อนนะ”

เมื่อไม่ยากให้บรรยายกาศกดตันไปมากกว่านี้ دلใจจึงเอ่ย
ขึ้น

กวีได้สติ “อ้อ มีคอนเสิร์ตไว ๆ แล้วกัน พี่จะไปดู”

ใจขาดแล้ว ใจเจ้าห่าน จนสุดคคว่า

ปรารถนา ให้รักใหม่ ยั่งยืนยาว

“ขอบคุณครับ”

ดลใจยกมือไหว้ลา แล้วชวนฟ้าครามเดินออกมา

คิตาที่ยืนนั่งทำตัวเป็นผู้ชมละครอยู่นานขยับเท้าไปกระตุก
แขนเสื้อชาวดีลูกไล่ของตัวเอง

“เขาเคยเป็นแฟนกันหรือ”

“ใคร”

“ก็น้องดลใจกับนายหน้าบูด”

“ใครวะพี่คิตา นายหน้าบูด”

“คนที่ทำหน้าที่เหมือนอมชัมมาอยู่ตรงนั้นไง” ปลายนิ้วเรียว
ชี้ไปที่ทีวี

แม้ชาวด์จะฟังเรื่องราวสะเทือนใจมา แต่ความช่างเปรียบ
ของคิตาก็ทำให้ตัวตลกของวงหวิวเราะจนไหล่สั่น

“เขาเป็นแฟนกัน”

ชาวด์พูดจบแล้วตบเข้าขาด

“มีนาเมื่อวันก่อนพี่ทีวีไล่แวนกันแดดทั้งวัน สงสัยนอนร้องไห้
จริง ๆ เพราะดลใจมาขอออกจากค่ายแน่ ๆ แล้วดูผู้ชายคนใหม่เขาดี
โก้หรู ดูโง่งว้างก็รู้ว่าไฮโซ แล้วดูพี่ทีวีของค่ายเราสิ ไขมันนุ่มย่ำตอก
มีเงินในกระเป๋าถึงร้อยบาทมั้ยก็โม้รู้”

คิตาชูสองนิ้ว

“ให้กำลังใจพี่ทีวีหรือ”

“เปล่า ทีวีมีเงินสองร้อย แล้วก็ให้กูยืมซื้อข้าวด้วย”

“โห~ พี่คิตา แอม ฟักกิ้ง ซีเรียลอยู่”

“ซีริสส์ เย้ย”

“ซีไรต์ เย้ย”

“ซีเรียส เฮ้ย ถูกแล้ว!”

“ผ่าม ๆ! เนี่ยพีคิตา ขึ้นเวทีรอบหน้าเราต้องไปเล่นด้วยกันแล้วนะ”

ในขณะที่เขาเจ็บอกแทบตาย อีกสองคนกลับไม่รู้สึกรู้สาอะไร กับสถานการณ์ของค่ายตัวเอง กวีส่ายหน้า ก่อนจะเดินหลบออกไปหาที่สงบอารมณ์เงิบ ๆ คนเดียว

ตัวอย่าง

Chapter 4

ท้องฟ้าที่แจ่มใสอยู่เมื่อสักครู่ จู่ ๆ ก็มีดครีมและส่งฝนห่าใหญ่ลงมาราวกับเทวดาอยากแกล้งคนให้ใช้ชีวิตลำบากขึ้นอีกสักหน่อย

เพชรน้ำหนึ่งแหงนมองท้องฟ้าแล้วทำหน้าหงันใจ

“เป็นอะไรเหอแม่” คีตาถามอย่างสงสัย เพราะมือแม่ก็หยุดปอกส้มให้เขากินด้วย

“ไม่มีใครอยู่บ้านเลย หลังคารั่วอยู่หลายจุด กลัวน้ำจะท่วมถูกพวกชุดแดนเซอร์กับเครื่องดนตรีเสียหาย”

คียายังไม่ได้เข้าบ้านเลยตั้งแต่กลับมาจากนิวยอร์ก เขาเช่าโรงแรมใกล้โรงพยาบาลไว้ห้องหนึ่ง ให้ตัวเองกับแม่และเจ้าซาวด์ได้ผลัดเปลี่ยนกันไปนอนพัก ส่วนนวิกก็เที่ยวไปเที่ยวกลับเนื่องจากต้องไปสอนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยด้วย

เขาเพิ่งรู้ว่าคนหน้าตาบูดบึ้งมีศักดิ์เป็นอาจารย์ด้วย แะคิดก็อยากไว้อาลัยให้พวกเด็ก ๆ ลูกศิษย์แล้ว

“แล้วทำไมไม่จ้างคนมาซ่อมล่ะแม่” ถ้ามออกไปแล้วก็หุบปาก
แทบไม่ทัน เหตุผลมันเดาได้ไม่ยากอยู่แล้ว

“เอ่อ...รอฝนหยุดตกก่อน แล้วเดี๋ยวคิตาปีนขึ้นไปซ่อมให้ก็ได้
ให้เจ้าซาวด์เป็นลูกมือ”

“เรียนตัดเสื้อผ้ามาไม่ใช่เหรอลูก แล้วจะซ่อมหลังคาเป็นได้
ยังงั้น”

“มันก็เหมือนปะชุนผ้านั่นแหละแม่ รู้หลักการก็พอจะทำได้
แต่ถ้ามันรั่วเยอะค่อยไปจ้างช่าง”

เพชรน้ำหนึ่งยกมือยิ่ผมลูกชายอย่างเอ็นดู

“เอ่อ...हींบ้านเราเยอะมากเลยหรือแม่” เขาตัดสินใจถาม

“กลับไปบ้านแล้วแม่จะเอาบุญชี้ให้คุณะ...เฮ้อ ได้แต่หวังว่า
ช่วงพ่อยังนอนเจ็บอยู่จะไม่มีใครมาทวงหนี้”

สันคำของหญิงวัยกลางคนฟ้าก็ผ่าเปรี้ยง! พร้อมการปรากฏ
ตัวของใครคนหนึ่ง

เอ๋ยถึงใจโน ใจโนก็มา

“ได้ข่าวว่าคานึงยังไม่ฟื้น จันเลยมาเยี่ยม เอาผลไม้ดี ๆ จาก
เมืองนอกมาเยี่ยม กลัวว่าแค่ลำพังคนในค่ายจะไม่มีปัญญาซื้อของ
ดี ๆ ให้เพื่อนรักจันกินนะ”

“ใครหรือแม่” คิตากระซิบถาม

“เสียทองคำ...เพื่อนพ่อนะ แล้วก็ป็นเจ้าหนัดด้วย”

ซาวด์มองซ้ายมองขวา มือก็กดโทรศัพท์เรียกกำลังเสริมจาก
ทีวี

“ประสบการณ์โดนทวงหนี้กลางโรงพยาบาลก็มาวะ” หนุ่มนอก
พูดกับตัวเอง แล้วช่วยประคองแม่ลุกขึ้นยืน

คิตาดูละครมาเยอะ ทรงนี้ต้องเจอกับเขาหน่อย เขาส่งข้อมือ

แม่ให้ชาวดช่วยประคองต่อ แล้วสืบทอดไปประจันหน้ากับเสียตัวอัน
สวมทองระย้าชนพลัน

“ดูสินี่ใคร หนูคิดหาหรือเปล่า จำลุงทองคำเพื่อนคุณพ่อได้มั๊ย
โตมาด้วยกัน แต่ฉันนะประสบความสำเร็จกว่าพ่อเธอเยอะ ไปขาย
ของก่อสร้าง เลิกทำแล้วค่ายเพลง”

“ขอบคุณที่แจ้งให้ทราบครับ”

ทองคำหน้าสั้นไปนิดหนึ่ง เพราะขายหนุ่มรุ่นลูกดูไม่สะทก
สะท้านกับบาร์มีเขาเลย สงสัยต้องเล่นไม้แข็ง

“ดอกเบ๊ยงวดนี้ยังไม่ได้จ่ายก็อย่าผยองให้มันมาก ระวังกลับ
ไปจะไม่มีเสาเรือนอยู่”

“เท่าไรครับ” คีตาถามด้วยเสียงราบเรียบ พร้อมกับหยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมาเตรียมกดโอน

“ห้าหมื่น”

“ขอคิวอาร์โค้ดด้วยครับ”

ทองคำอึ้งด้วยไม่ได้เตรียมใจมารับดอกเบ๊ย ปกติค่ายรัตน-
ศิลป์มีแต่ผัดผอน

“โอนให้ลุงวันนี้แล้วจะเหลือเงินกินข้าวหรือเปล่า”

“ผมชอบกินก๋วยเตี๋ยวครับ”

“ชอตฟิลเวอร์” ชาวดบรรยายสถานการณ์ประกอบ
เสียทองคำแทบตอบโต้คำพูดเล่นลิ้นของคีตาไม่ทัน

“เร็วเถอะครับ ผมไม่อยากรอใกล้ลู้งนาน สวมทองขนาดนี้
กลัวจะล่อให้ฟ้าผ่า แล้วผมจะชวยโดนลูกหลงไปด้วย”

“ปากกล้านัก ฉันจะไม่ผอนผนหนี้ให้พวกแกแล้ว ห้าล้านคืน
มาเดี๋ยวนี้เลย”

คีตาจุมูกบาน แทบจะหันหลังเดินไปเปิดประตูห้องไอชียูแล้ว

จิกพอให้ลุกขึ้นมาจากเตียง

“สัญญาอยู่ไหนหรือครับ”

“ไม่มี!”

“ปล่อยกู้เถื่อนผิดกฎหมายนะครับ เจอกันในชั้นศาลหน่อย
มัย”

“โอ้เด็กเวร!” ทองคำทำท่าจะตบคิตา แต่ถูกเจ้าของมือนาค
คว้าหมับแล้วสะบัดออกได้ทันท่วงที

“เป็นอะไรหรือเปล่า” กวีที่เดินกลับมาทันเห็นเหตุการณ์พอดี
หันมาถามลูกชายเจ้าของค่าย ถึงไม่ชอบหน้า แต่ก็ถือว่าพวกเขาอยู่
ฝั่งเดียวกัน

คิตาส่ายหน้าอย่างไวเชิงคนเท่ แม้เมื่อสักครู่เขาจะตกใจจน
แทบจะหลุดมาดกก็ตาม

“ลุง จะเอามัยดอกเบ๊ย ถ้ายังพูดไม่รู้เรื่องอีกผมจะแจ้งความ
แล้วนะ กว่าจะดำเนินคดีกันเสร็จอีกนานแน่กว่าจะได้เงินคืน”

เสียทองคำหันไปมองดวงตาแข็งกร้าวของกวีที่ยืนประกบอยู่
ข้างๆ...ไอ้หนุ่มนี้มีวิชามวยติดตัวอยู่ไม่น้อยด้วย คงไม่ใช่เรื่องดีหาก
จะทะเลาะกัน เขาเลยเปิดโทรศัพท์สร้างคิวอาร์โค้ดให้คิตาจ่าย
ดอกเบ๊ยสำหรับวันนี้ก่อน

“ฉันจะเอาเงินต้นคืนทั้งหมดห้าล้าน ถ้าหามาคืนไม่ได้ภายใน
วันพรุ่งนี้ พวกมึงทุกตัวเจ็บตัวแน่นอน”

คิตาโบกมือไล่อีกฝ่ายส่งๆ ทำเอาทองคำถลึงตามอง

“ถ้าลุงไม่ไปฉันจะแจ้งความ แล้วถ้าคิดว่าตัวเองมีอำนาจมาก
ฉันไปอยู่เมืองนอกมานาน มีเพื่อนสนิทเป็นมาเฟียอิตาลี พวกที่
ทำให้คนหายไปได้แบบหาศพไม่เจอนะ จะลองดูมัย”

เจ้าหนี้ยี่รำมในลำคอ ชี้น้ำเตรียมด่าคิตาอีกรอบ ฝ่ายคน

เด็กกว่าก็ถึงตาใส่แล้วทำท่าปวดคอ

บทชมข่มั้นควรจะเป็นของเขาไม่ใช่เธอ เธอทำอะไรปล่อยให้
ไอ้เด็กคิตาข่มเอาปาว ๆ แบบนั้นได้ก็โม้รู้ เสียทองคำห่วยเสีย แต่ก็โม้
กล้าว่าวาม ยอมหันหลังจากไป

รอนจนขบวนทวงหนี้เดินไปพันสายตา เพชรน้ำหนึ่งก็รีบเข้ามา
ลูบเนื้อลูบตัวลูกชาย

“ขวัญเอ๋ยขวัญมานะคิตา”

“พี่มีเพื่อนเป็นมาเพียจริงเธอ” ชาวดมมองลูกพี่ตัวเองด้วย
สายตามีความหวัง

“มีเต็มเลย...มาเพียที่อยู่บนเวทีละครนะ เพิ่งแสดงกันไปเมื่อ
เดือนก่อนเนี่ย”

“ปิดไร เมื่อก็อย่างไ้”

“ตอนนี่แมงโก้ไปก่อน”

“โอเค เยลโล้!”

“ผ่าม ๆ”

“พอ!” กวีทนความไร้สาระของสองคนนี้ไม่ไหวจนต้องขัด แล้ว
หันมามองคิตาที่ดูไม่ทุกข์ไม่ร้อนอะไรทั้งสิ้น ทั้งที่เมื่อกี้เกือบจะเจ็บ
ตัวอยู่แล้ว

“มันใช้เวลามาต่อมุกกันมัย ถ้าเสียทองคำมันรู้ว่าเมื่อกี้เป็น
เรื่องโกหก พรุ่งนี้คงยกพวกมาอีก”

คิตากลอกตา แล้วผายมือไปที่ประตูห้องไอศูย

“เชิญคุณพี่เคลียร์กับพ่อผมเลยครับ”

กวีกำหมัด เขาเดือดจนไม่รู้จะเดือดยังไงแล้ว เพชรน้ำหนึ่งเลย
ต้องเข้ามาช่วยคลี่คลายสถานการณ์ เธอไม่รู้จริง ๆ ว่าคิตาเอานิสัย
กวนโมโหเก่งมาจากใคร

“นี่...คือตาไปเอาสมุดบันทึกหนี้ของพ่อมาดูก่อนมั๊ยลูก อยู่ใน
ลิ้นชักโต๊ะในห้องนอน แม่ก็จะช่วยดูด้วยว่าเราจะทำยังไงกันได้บ้าง”

“ครับแม่”

“กวี ป่าววานพาน้องไปหน่อย เอ้อ...บ้านร่วอยู่หลายจุด คง
ต้องวานทั้งคู่ช่วยทำความสะอาดด้วยนะ”

“ครับ/ครับบบ”

“ฝนชาแล้ว รีบไปเถอะลูก จะได้ถึงไม่ดึก ค้างบ้านสักคืนแล้ว
ค่อยมากันพรุ่งนี้ได้”

คิดรับคำแล้วเดินนำออกไปก่อน จึงไม่เห็นว่เพชรน้ำหนึ่ง
รังแซนโพรติวเซอร์ค่ายเอาไว้

“น้องยังไม่ค่อยรู้เรื่องในค่ายเรา กวีใจเย็น ๆ กับน้องหน่อยนะ”

“ผมรู้ครับ”

“เอ้อ...แล้วถ้าช่วยคุยให้น้องกลับมาดูแลค่ายแทนพ่อเขาได้
ปากก็ฝากค่อย ๆ ทะล่อมหน่อยนะจ๊ะ”

กวีสุดลมหายใจลึกเข้าปอด ได้แต่พยักหน้า ไม่กล้าย้อนว่า
เพราะทั้งคู่ตามใจจนอีกฝ่ายไม่คิดจะสนใจกิจการไม่ใช่เหรอ แต่พอ
จะรังตัวกลับมาทำไมถึงต้องเป็นเขา

ชาวด์จะตามไปด้วย แต่ถูกเพชรน้ำหนึ่งรังขายเสียไว้จึงหันมา
ทำหน้าค่าว่า

“อยู่เป็นเพื่อนป่า”

ชาวด์ตาโต “จะไม่ตีกันตายระหว่างทางใช้มัยป่า ปล่อยให้ไป
กันแค่สองคนนะ”

“กวีเพิ่งเลิกกับดลใจ คงอารมณ์ไม่ดีนัก ได้เถียงกับคิตา ช่วย
กันทำงานบ้าน จะได้ไม่ฟุ้งซ่านมาก”

“เหรอป้า...กลัวพี่คิตาจะได้ลงไปนอนคุยกับรากแมงไก่เสีย

มากกว่า”

“เฮ้ะ ปาก”

“หือ...ก็ปากลูกป่าเบาเสียเมื่อไร”

เพชรน้ำหนึ่งส่ายหน้า แล้วเดินกลับไปนั่งที่เดิม

ตัวอักษร